

WSOY

YKSI

Kuinka pitkälle sinä menisit

MEISTÄ

suojellaksesi salaisuuksiasi?

VALEHTELEE

KAREN M. McMANUS

Karen M. McManus

YKSI MEISTÄ
VALEHTELEE

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kirjassa on lainattu Walt Whitmanin runoa Lauhu itsestani
(Walt Whitman, *Valitut runot*, suom. Markus Jääskeläinen, Sannakko 2007)

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

One of Us Is Lying

TEXT COPYRIGHT © KAREN M. MCMANUS

SUOMENKIELINEN TEOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2018

ISBN 978-951-0-43108-5

PAINETTU EU:SSA

**Jackille,
joka saa minut nauramaan**

OSA 1

KAPTEENI KÄSKEE

ENSIMMÄINEN LUKU

Bronwyn

Maanantaina, 24. syyskuuta, klo 14.55

Seksivideo. Pelko yllätysraskaudesta. Kaksi pettämisskandaalia. Ja siinä oli vasta tämän viikon päivitys. Jos tietämyksenne Bayview High'n tapahtumista perustuisi vain ja ainoastaan Simon Kelleherin juorusivustoon, saattaisitte ihmetellä, miten kenelläkään on ylipäättään aikaa käydä tunneilla.

»Eilispäivän uutisia, Bronwyn», sanoo ääni olkapääni yli.
»Odotapa, jahka näet huomisen postauksen.»

Hitto. Minua inhottaa jäädä kiinni About Thatin lukemisesta, varsinkin, kun narauttaja on palstan luoja. Lasken puhelintani ja läimäytän lokeroni kiinni. »Kenen elämän ajattelit seuraavaksi pilata, Simon?»

Simon ryhtyy kulkemaan vierelläni, kun lähden kävelemään vastavirtaan kohti uloskäyntiä suuntaavien oppilaiden suhteen. »Se on julkinen palvelu», hän sanoo ja huitaisee vähättelevästi kädellään. »Sinähän annat Reggie Crawleylle tukiopetusta, vai kuinka? Sinua kiinnostaa varmastikin tietää, että hän on asentanut kameran huoneeseensa.»

En vaivaudu vastaamaan. Todennäköisyyks siihen, että menisin lähellekään sen pilvipään huonetta on yhtä suuri kuin se, että Simon hankkisi itselleen yhtäkkiä omantunnon.

»Ihan sama. Mutta itsepäähän he hautansa kaivavat. Jos jengi ei valehtelisi ja pettäisi, minulta loppuisivat hommat.» Simonin kylmä katse mittailee alati piteneviä askeliani. »Minnekäs sinulla on kiire? Kauhomaan itsellesi lukujärjestyksen ulkopuolista kunniaako?»

Olisikin niin. Ja kuin pilkatakseen minua puhelimeni näytöllä välähtää hälytys: *Mathlete -harjoitukset klo 15, Epoch Coffee*. Sitä seuraa tekstari yhdeltä tiimimme jäsenistä: *Evan on täällä*.

Tietenkin on. Tuo söpö matikkanero – mikä ei ole lainkaan niin ristiriitaista kuin voisi kuvitella – tuntuu ilmaantuvan paikalle ainoastaan silloin, kun minä en pääse mukaan.

»En varsinaisesti», vastaan. Kuten yleensä – ja aivan erityisesti viime aikoina – pyrin sanomaan Simonille mahdollisimman vähän. Työnnyimme vihreiden metalliovien kautta takaportaisiin, jotka toimivat jakolinjana alkuperäisen, nuhjuisen Bayview High'n ja sen uuden, raikkaan ja valoisan siiven välillä. San Diego hinnoittelee vuosittain ulos aina vain enemmän varakkaita perheitä, jotka hivuttautuvat parikymmentä kilometriä itään Bayviewiin ja odottavat saavansa verorahoillaan kivemman koulukokemuksen kuin roiskerapatut katot ja naarmuiset linoleumilattiat kykenevät tarjoamaan.

Simon on yhä kannoillani, kun pääsen Averyn labraan kolmanteen kerrokseen. Käännähdän häntä kohti käsivarret puuskassa. »Eikö sinun pitäisi olla jossain?»

»Jep. Jälki-istunnossa», Simon sanoo ja odottaa, että jatkan matkaa. Kun sen sijaan tartun ovenkahvaan, hän räjähtää nauruun. »Ei voi olla totta. Sinäkin? Mikä sinun rikoksesi on?»

»Minua syytetään teosta, jota en ole tehnyt», mutisen ja nykäisen oven auki. Muut kolme istuvat jo paikoillaan, ja seisahdun hetkeksi katsomaan heitä. Enpä olisi odottanut näkeväni tällaista kokoonpanoa. Vain yksi heistä on jälki-istuntojen vakiovieras.

Nate Macauley keikauttaa tuoliaan taaksepäin ja hymähtää minulle ivallisesti. »Tulitko väärään huoneeseen? Täällä pidetään jälkkä, ei oppilasneuvoston kokous.»

Nate jos kuka tietää sen. Hän on joutunut alituisesti vaikeuksiin viidennestä luokasta lähtien, suurin piirtein siitä saakka, kun me viimeksi puhuimme toisillemme. Viidakorumpu kertoo, että Bayviewin poliisilaitos on määrännyt hänet ehdonlaiseen... jostakin. Kyse saattaa olla rattijuopumuksesta, tai sitten huumekaupasta. Hänet tunnetaan laajalti diilerinä, mutta tietämykseni on puhtaasti teoreettista.

»Selitykset sikseen.» Avery ruksii jotain kirjoituslupaltaan ja sulkee oven Simonin takana. Takaseinää reunustavista korkeista kaari-ikkunoista lankeaa lattialle iltapäiväauringon muodostamia kolmioita, ja futisharkkojen ääniä kantautuu pysäköintialueen takaiselta kentältä.

Istuudun paikalleni samalla, kun Cooper Clay kuiskaa »Pää pystyyn, Addy» ja viskaa rutistetun paperitollon kuin baseball-pallon kohti edessään istuvaa tyttöä. Addy Prentiss räpyttää silmiään, hymyilee epävarmasti ja antaa pallon pudota maahan.

Luokkahuoneen kello tikittää hitaasti kohti kolmea, ja minä seuraan ajan kulkua avuttoman epäoikeudenmukaisuuden vallassa. Minun ei pitäisi olla täällä. Minun pitäisi olla Epoch Coffee -kahvilassa, flirttailemassa kömpelösti Evan Neimanin kanssa differentiaaliyhtälöiden äärellä.

Avery on »jälki-istuntoa saman tien ilman turhia kysymyksiä» -tyyppinen äijä, mutta ehkä minä ehdin vielä muuttaa hänen mielensä. Kun selvitän kurkkuni ja ryhdyin kohottamaan kättäni, Naten ivallinen virne levenee entisestään. »Herra Avery, se teidän löytämänne puhelin ei ollut minun. En tiedä, miten se päätyi laukkuuni. *Tämä* puhelin on minun», sanon ja heiluttelen meloniraitakuorista iPhoneani.

Ihan oikeasti, täytyisi olla vähäjärkkinen, mikäli toisi kännykän Averyn labraan. Hän ei missään nimessä suvaitse

puhelimia ja käyttää aina tunnin alussa kymmenen minuuttia reppujen penkomiseen kuin paraskin lentokentän turvallisuustiimin pomo, jonka seurantalistalla on koko koulu. Oma puhelimeni oli lokerosani, kuten aina.

»Kävikö sinunkin niin?» Addy kääntyy minua kohti niin nopeasti, että hänen vaaleat sampoomainoshiuksensa heilahtavat olkapäiden ympärillä. Hänet on selvästi jouduttu leikkaamaan irti poikaystävästään, jotta hänet on saatu tänne yksin. »Minunkaan repustani löytynyt puhelin ei ollut omani.»

»Sama täällä», Cooper ilmoittaa venyttelevällä etelävaltioiden korostuksellaan. Hän ja Addy vilkaisevat toisiaan tyllytyneinä. En käsitä, miten tämä saattaa olla heille uutinen, sillä he kuuluvat samaan porukkaan. Ehkä übersuosituilla tyypeillä on parempaakin puhuttavaa kuin epäreilut jälki-istunnot.

»Meitä on vedätetty!» Simon nojautuu eteenpäin kyynärpäät pulpetilla. Hän näyttää jännitetyltä jouselta, valmiilta loikkaamaan tuoreiden juurujen kimppuun. Hän silmäilee vuoronperään meitä neljää, jotka olemme ryhmittyneet muutoin tyhjän luokkahuoneen keskelle, ja päätyy sitten Nateen. »Miksi joku haluaisi tietien tahtoen huijata joukon muutoin tahrattoman maineen omaavia opiskelijoita jälki-istuntoon? Vaikuttaa sellaiselta jutulta, jonka joku jälkässä muutenkin kaiken aikaa lusiva tyyppi saattaisi keksiä ihan vain hivin vuoksi.»

Vilkaisen Natea, mutta jotenkin ajatus vaikuttaa epätodennäköiseltä. Jälki-istunnon järjestäminen tuntuu työläältä, ja kaikki Natessa – sotkuisesta tummasta tukasta rähjäiseen nahkarotsiin saakka – kirkuu sanoja *Ei voisi vähempää kiinnostaa*. Tai kenties haukottelee kyseisiä sanoja. Hän kohtaa katseeni muttei sano sanaakaan, keikauttaa vain tuoliaan pitemmälle. Vielä yksikin milli, ja hän rysähtää lattialle.

Cooper suoristaa selkäänsä, ja hänen Kapteeni Amerikan kasvonsa kurtistuvat. »Hetkinen. Minä kuvittelin, että tämä

oli pelkkä sekaannus, mutta jos meille kaikille kävi samalla tavalla, tämän tosiaan täytyy olla jonkun idiootin käsitys hauskastä käytännönpilasta. Ja minulta jäävät *baseball-harkat* väliin tämän takia.» Hän lausuu sanat kuin sydänkirurgi, jota estetään suorittamasta elintärkeää leikkausta.

Avery pyörittelee silmiään. »Säästä salaliittoteoriasi jotakuta toista opettajaa varten. Minulle se ei mene läpi. Te kaikki tiesitte matkapuhelimia koskevat säännöt ja rikoitte niitä siitä huolimatta.» Hän vilkaisee Simonia erityisen kitkerästi. Opettajat tietävät About Thatista, mutta heillä ei ole pahemmin keinoja estää sitä. Simon käyttää kohteistaan vain alkukirjaimia eikä koskaan puhu suoraan koulusta. »Ja nyt saatte luvan kuunnella. Olette täällä neljään saakka. Haluan teidän kaikkien kirjoittavan viidensadan sanan esseen siitä, miten teknologia pilaa Yhdysvaltain lukiot. Jokainen, joka ei kykene noudattamaan sääntöjä, saa uuden jälki-istunnon huomiseksi.»

»Millä me muka kirjoitamme?» Addy tivaa. »Täällä ei ole tietokoneita.» Useimmissa luokissa on Chromebookit, mutta Avery, joka näyttää siltä kuin hänen olisi pitänyt jäädä eläkkeelle vuosikymmen sitten, on varsinainen vastarannankiiski.

Avery astelee Addyn pulpetille ja napauttaa viivoitetun vihkon kulmaa. Meillä kaikilla on sellainen. »Kokeilkaa kaunokirjoituksen jaloa taitoa. Se on kadonnut taiteenlaji.»

Addyn sievät, sydämenmuotoiset kasvot näyttävät hämmentyneiltä. »Mutta mistä me sitten tiedämme, että olemme saaneet viisisataa sanaa valmiiksi?»

»Laskekaa», Avery vastaa. Hänen katseensa lankeaa puhelimeen, jota yhä pitelen kädessäni. »Ja annapa tuo minulle, Rojas.»

»Eikö teitä yhtään ihmetytä, että takavarikoitte puhelimeni *kahdesti*? Kenellä muka on kaksi puhelinta?» minä kysyn. Nate virnistää niin nopeasti, että hymy miltei jää minulta huomaamatta. »Ihan oikeasti, herra Avery, joku pilailee kustannuksellamme.»

Averyn lumivalkeat viikset nytkähtävät ärtyneinä, ja hän ojentaa kättään. »*Puhelin*, Rojas. Ellet sitten tahdo uutta jälki-istuntoa.» Huokaisen ja ojennan puhelimen Averyn vilkuillessa muita paheksuvasti. »Teiltä muilta aiemmin takavarikoimani puhelimet ovat pöydälläni. Saatte ne takaisin jälki-istunnon jälkeen.» Addy ja Cooper vilkaisevat toisiaan huvittuneina, varmaankin siksi, että heidän omat puhelimensa ovat turvassa repuissa.

Avery viskaa kännykkäni opettajanpöydän laatikkoon ja istuu sen taakse. Hän avaa kirjan valmistautuen ignoroimaan meidät seuraavan tunnin ajaksi. Kaivan laukustani kuulakärkikynän, napautan sitä vihkoa vasten ja pohdin tehtävänantoa. Uskooko Avery todella, että teknologia tuhoaa koulut? Se on aika erikoinen lausunto parin laittoiman puhelimen perusteella annettavaksi. Ehkä tämä onkin ansa, ja hän haluaa meidän kumoavan väitteen sen sijaan, että yrkisimme olemaan siitä samaa mieltä.

Vilkaisen Natea, joka raapustaa vihkoonsa *tietokoneet ovat perseestä* kerran toisensa jälkeen isoilla kirjaimilla.

On mahdollista, että analysoin tilannetta aivan liikaa.

Cooper

Maanantaina, 7. syyskuuta, klo 15.05

Kättäni alkaa jomottaa parin minuutin sisällä. Säälittävää, varmaankin, mutta en kuolemaksenikaan muista, koska olisin viimeksi kirjoittanut käsin. Sitä paitsi minä kirjoitan oikealla kädellä, eikä se tunnu luonnolliselta, vaikka olenkin tehnyt niin vuosikausia. Iskä pakotti minut opettelemaan kirjoittamaan oikealla kädellä sen jälkeen, kun hän näki minun syöttävän tokalla luokalla. *Vasen käsivartesi on kultaa*, hän sanoi. *Älä haaskaa sitä joutavaan paskaan*. Ja kaikki syöttämisen tuolla puolen on hänen mielestään joutavaa.

Hän alkoi niihin aikoihin kutsua minua Cooperstowniksi, mikä juontaa juurensa baseballin kunniagalleriaan. Ei ihan vähän paineita kahdeksanvuotiaalle.

Simon vetää repun vierelleen ja alkaa kaivella sitä. Hän avaa jokaisen osaston vetoketjun, heivaa sitten laukun syliinsä ja tiirailee sen sisään. »Missä helvetissä minun vesipulloni on?»

»Puhuminen ei ole sallittua, Kelleher», Avery ilmoittaa katsettaan nostamatta.

»Tiedän, mutta – vesipulloni on kadonnut. Ja minulla on jano.»

Avery viittaa kohti huoneen perällä olevaa lavuaaria. Tiskialtaan ympärystä on tupaten täynnä dekantterilaseja ja petrimaljoja. »Käy hakemassa juotavaa. *Ja tee se hiljaa.*»

Simon nousee seisomaan. Hän nappaa pahvimukin altaan vieressä olevasta pinosta ja täyttää sen hanasta. Hän suuntaa takaisin tuolilleen ja laskee kupin pulpetille, mutta Naten järjestelmällinen kirjoittaminen näyttää häiritsevän häntä. »Haloo», hän sanoo ja potkaisee lenkkarillaan Naten pulpetinjalkaa. »Ihan oikeasti. Panitko sinä ne puhelimet meidän reppuihimme ihan vain vittuillaksesi?»

Avery nostaa katseensa ja kurtistelee kulmiaan. »Sanoin *hiljaa*, Kelleher.»

Nate nojautuu taaksepäin tuolissaan ja panee käsivarret puuskaan. »Miksi minä olisin tehnyt niin?»

Simon kohauttaa harteitaan. »Miksi sinä ylipäätään teet mitään? Jotta sinun ei kenties tarvitsisi kärsiä tämänkertaisen tunarointisi seurauksia ypöyksin?»

»Vielä sanakin jommankumman suusta, ja huomisellet napsahtaa uusi jälki-istunto», Avery varoittaa.

Simon avaa siitä huolimatta suunsa, mutta ennen kuin hän ennättää puhua, kuuluu renkaiden kirskuntaa ja sitten kahden toisiinsa törmäävän auton ääni. Addy henkäisee, ja minä tartun pulpettiini aivan kuin joku olisi juuri tömäyttänyt perääni. Nate näyttää iloiselta keskeytyksestä ja pomppaa

ensimmäisenä pystyyn ja ryntää ikkunalle. »Miten joku voi kolaroida koulun parkkipaikalla?» hän kysyy.

Bronwyn katsoo Averyä kuin lupaa pyytäen, ja kun äijä nousee pöytänsä äärestä, hänkin menee ikkunalle. Addy seuraa Bronwyniä, ja minäkin irrottaudun lopulta istuimeltani. Voin yhtä hyvin selvittää, mitä on meneillään. Nojaudun ikkunalautaan nähdäkseni ulos, ja Simon tulee viereeni ja naurahtaa halveksuvasti tarkkaillessaan allamme avautuvaa näkyä.

Kaksi autoa, vanha punainen urheiluauto ja epämääräinen harmaa menopeli, ovat törmänneet toisiinsa yhdeksänkymmenen asteen kulmassa. Me kaikki tuijotamme niitä hiljaisina, kunnes Avery huokaisee vimmastuneena. »Paras mennä tarkistamaan, ettei kukaan ole loukkaantunut.» Hän silmäilee meitä ja kohdistaa katseensa Bronwyniin, joukkioimme luottavimpaan yksilöön. »Rojas, pidä tämä huone hallinnassa siihen asti, kunnes pääsen takaisin.»

»Okei», Bronwyn sanoo ja vilkaisee hermostuneena Natea. Pysyttelemme ikkunalla ja katsomme kolaria, mutta ennen kuin Avery tai kukaan muu opettaja ennättää paikalle, molempien autojen moottori käynnistyy, ja ne ajavat pois parkkipaikalta.

»No, olipa aikamoinen antiklimaksi», Simon sanoo. Hän suuntaa takaisin pulpetilleen ja tarttuu mukiinsa, mutta istuutumisen sijaan hän vaeltaakin luokkahuoneen eteen ja tutkailee alkuaineiden jaksollista järjestelmää esittelevää julistetta. Hän tirkistää käytävälle aivan kuin olisi aikeissa häipyä, mutta sitten hän kääntyy ja kohottaa mukiaan kuin nostaakseen meille maljan. »Haluaako joku muukin vettä?»

»Minä haluan», Addy sanoo ja sujahtaa tuolilleen.

»Hae itse, prinsessa.» Simon hymähtää halveksuvasti. Addy pyörittelee silmiään ja pysyy paikoillaan. Simon nojautuu vasten Averyn pöytää. »Tarkoitin sitä kirjaimellisesti. Mitä ajattelit tehdä nyt, kun homecoming-bileet ovat ohi? Senior promiin on vielä aika hemmetin pitkä aika.»

Addy ei sano mitään vaan katsoo minua. En voi oikein moittia häntä. Simonin ajatukset eivät kulje koskaan hyvään suuntaan, kun on kyse ystäväistämme. Hän käyttäytyy aina kuin häntä ei kiinnostaisi lainkaan, mitä mieltä muut hänestä ovat, mutta hän oli totisesti melko omahyväinen päästessään viime keväänä junior prom -hoviin. En edelleenkään käsitä, miten hän onnistui ujuttautumaan sinne, ellei hän sitten ostanut ääniä sitä vastaan, että säilyttäisi tiettyjä salaisuuksia.

Simonia ei kuitenkaan näkynyt viime viikon homecoming -hovin kokouksessa. Minut valittiin kuninkaaksi, joten ehkä hän ryhtyy seuraavaksi vainoamaan minua, tai mitä hittoa hän sitten juoniikin.

»Mitä sinä oikein ajat takaa, Simon?» kysyn ja istuudun Addyn viereen. Addy ja minä emme varsinaisesti ole läheisiä, mutta suhtaudun häneen tietyllä tavalla suojelevasti. Hän on seurustellut parhaan kamuni kanssa lukion ekasta lähtien, ja hän on tosi suloinen tyttö. Eikä hän ole sellainen tyyppi, joka osaisi panna vastaan Simonin kaltaisille jätkille, jotka eivät vain suostu lopettamaan.

»Hän on prinsessa ja sinä olet urheilusankari», Simon sanoo. Hän nyökkää kohti Bronwynia, sitten Natea. »Sinä olet aivot. Ja sinä rikollinen. Te kaikki olette eläviä teinileffastereotyyppioita.»

»Mikä sinä itse sitten olet?» Bronwyn tivaa. Hän on hortoillut ikkunan äärellä, mutta menee nyt pulpetilleen ja istahtaa sen päälle. Hän ristii säärensä ja vetää tumman ponnarinsa toisen olan yli. Hän on jotenkin söpömpi tänä vuonna. Ehkä uudet silmälasit? Pitempi tukka? Aivan yllättäen hänestä on alkanut uhoita seksikkään nörtin viboja.

»Minä olen kaikkietävä kertoja», Simon tokaisee.

Bronwynin kulmakarvat kohoavat mustien pokien ylle. »Teinileffoissa ei ole sellaista.»

»Ah, armas Bronwyn.» Simon iskee silmää ja kulauttaa

mukin tyhjäksi yhdellä pitkällä hörpyllä. »Mutta tosielämässä sellaisia kyllä on.»

Sanat kuulostavat uhkaukselta, ja mietin, mahtaako hän tietää Bronwynistäkin jotain raskauttavaa. Vihaan sitä hänen sivustoaan. Melkein kaikki kaverini ovat esiintyneet siinä, ja joskus se aiheuttaa ihan todellisia ongelmia. Kaverini Luis ja hänen tyttöystävänsä erosivat Simonin kirjoitusten takia. Piti kyllä paikkansa, että Luis oli muhinoinut tyttöystävänsä serkun kanssa. Mutta silti. Ei sellaisia juttuja tarvitse julkistaa. Käytäväjuorut ovat ihan riittävän inhottavia.

Ja jos rehellisiä ollaan, minua karmii aika tavalla se, mitä Simon minusta voisi kirjoittaa, jos hän todella paneutuisi asiaan.

Simon kohottaa irvistäen mukiaan. »Tämä maistuu ihan paskalta.» Hän laskee mukin pulpetille, ja minä pyörittelen silmiäni hänen teatraaliselle eleelleen. Silloinkin, kun hän lysähtää maahan, kuvittelen hänen edelleen pelleilevän. Mutta sitten hän alkaa hinkua.

Bronwyn nousee pystyyn ensimmäisenä ja kyyristyy Simonin viereen. »Simon», hän sanoo ja ravistelee kundin olkapäätä. »Onko kaikki hyvin? Mitä tapahtui? Pystytkö puhumaan?» Bronwynin ääni muuttuu huolestuneesta pakokauhaiseksi, ja se saa meikäläisen liikkeelle. Mutta Nate on nopeampi. Hän työntyy ohitseni ja polvistuu Bronwynin viereen.

»Kynä», hän sanoo katsoessaan Simonin tiilenpunaisia kasvoja. »Onko sinulla kynä?» Simon nyökyttelee hulluna ja haroo kädellään kurkkuaan. Nappaan kynän pulpetiltani ja yritän ojentaa sen Natelle kuvitellen, että hän aikoo suorittaa hätätrakeotomian tai vastaavaa. Nate vain tuijottaa minua kuin olisin kaksipäinen. »*Epinefriinikynä*», hän sanoo ja kaivelee Simonin reppua. »Hän on saanut allergisen reaktion.»

Addy nousee pystyyn ja kietoo käsivartensa ympärilleen täysin vaitonaisena. Bronwyn kääntyy minua kohti naama punehtuneena. »Menen etsimään opettajan ja soitan hätä-

numeroon. Pysy hänen luonaan, okei?» Hän nappaa puhelimensa opettajanpöydän laatikosta ja ryntää käytävälle.

Polvistun Simonin viereen. Hänen silmänsä pullistuvat päästä, huulet sinertävät, ja hän päästelee karmivia, kuristuvia äännähdyksiä. Nate tyhjentää Simonin repun sisällön lattialle ja ryhtyy penkomaan kirjojen, irtolehtisten ja vaatteiden muodostamaa sekasotkua. »Simon, missä sinä säilytät sitä?» hän kysyy, riuhtaisee auki pienen etulokeron ja kiskoo esiin kaksi tavallista kuulakärkikynää sekä avainnippun.

Mutta Simon on jo puhumisen tuolla puolen. Lasken hikisen kämmeneni hänen olkapäälleen aivan kuin siitä olisi jotain hyötyä. »Sää oot kunnossa, kaikki menee hyvin. Me haetaan apua.» Kuulen ääneni hidastuvan, sakeutuvan kuin siirappi. Korostukseni tunkee esiin aina, kun minua stressaa. Käännyn kohti Natea ja kysyn: »Ookko varma, ettei se tukehu johonkin?» Ehkä hän tarvitsee Heimlichin otetta eikä mitään hemmetin lääkekynää.

Nate ei kiinnitä minuun huomiota vaan viskaa Simonin tyhjän repun syrjään. »Vittu!» hän karjuu ja läimäyttää nyrkillä lattiaa. »Pidätkö sinä sitä mukanasi, Simon? Simon!» Simonin silmät muljahtavat taaksepäin, kun Nate kaivelee hänen taskujaan. Mutta hän löytää vain rypistyneen paperinenäliinan.

Sireenit ulvovat kaukaisuudessa, kun Avery ja kaksi muuta opettajaa ryntäävät sisään. Bronwyn on heidän kannoillaan puhelin korvallaan. »Me emme löydä hänen EpiPeniään», Nate sanoo kireästi ja viittooo kohti Simonin kamoista koostuvaa läjää.

Avery tuijottaa Simonia sekunnin ajan suu auki kauhusta ja kääntyy sitten kohti minua. »Cooper, terveydenhoitajalla on injektiokyniä. Niiden pitäisi olla hyvin näkyvissä. *Pidä kiirettä!*»

Ryntään käytävälle ja kuulen takaani askelia, jotka hiipuvat, kun pääsen takaportaille ja nykäisen oven auki. Harpon

portaat kolme askelmaa kerrallaan, kunnes olen ykköskerroksessa, ja luovin ohi parin käytävällä viivyttelevän opiskelijan, kunnes pääsen terkkarille. Ovi on raollaan, mutta sisällä ei ole ketään.

Huone on pieni ja tupaten täynnä. Tutkimuspöytä on ikkunoita vasten, ja vasemmalla on iso harmaa varastokaappi. Silmäilen huonetta, ja katseeni osuu kahteen, seinää vasten asetettuun valkoiseen laatikkoon, joissa on isoja, punaisia kirjaimia. Toisessa lukee DEFIBRILLAATTORI, toisessa EPINEFRIINI. Haparoin jälkimmäisen laatikon lukkoa ja nykäisen sen auki.

Sen sisällä ei ole mitään.

Avaan toisen laatikon, jossa on muovinen, sydämen kuvalla varustettu vekotin. Olen melko varma, että se ei ole etsimäni, joten ryhdyn kaivelemaan harmaata arkistointikaappia. Löydän sidetarvikerasioita ja aspiriinia. Mikään ei muistuta vähimmässäkään määrin kynää.

»Cooper, löysitkö sinä ne?» Grayson, toinen opettajista jotka tulivat luokkaan Averyn ja Bronwynin kanssa, tunkee huoneeseen. Nainen läähättää ja pitelee kylkeään.

Osoitan tyhjää laatikkoa. »Niiden pitäisi olla tuolla, eikö niin? Mutta ne eivät ole.»

»Tarkista tarvikekaapista», Grayson sanoo piittaamatta lattialle levitetystä laastarirasioista, jotka osoittavat minun jo yrittäneen sitä. Toinen opettaja tulee huoneeseen, ja me pengomme terkkarinkanslian läpikotaisin sireenien äänten lähestyessä. Kun olemme avanneet viimeisen kaapin, Grayson pyyhkii hikinoron otsaltaan. »Cooper, kerro herra Averylle, ettemme ole vielä löytäneet mitään. Herra Contos ja minä jatkamme etsimistä.»

Ehdin Averyn labraluokkaan yhtä aikaa ensihoitajien kanssa.

Heitä on kolme, laivastonsinisissä asuissa. Kaksi työntää pitkiä valkoisia paareja; yksi ryntää edellä ja hajaannuttaa

pienen joukon, joka on jo kerääntynyt ovensuulle. Odotan, kunnes he ovat päässeet sisään, ja luikahdan sitten heidän perässään. Avery on lysähtänyt liitutaulun viereen keltainen paita housunkauluksesta roikkuen. »Me emme löytäneet kyniä», sanon hänelle.

Hän haroo harvaa valkoista tukkaansa, kun yksi ensihoitajista piikittää Simonia, ja kaksi muuta nostavat hänet paareille. »Herra auttakoon tuota poikaa», hän kuiskuttaa. Pikemminkin itselleen kuin minulle, uskoisin.

Addy seisoo syrjässä yksinään, kyynel poskilla valuen. Menen hänen luokseen ja kiedon käsivarren hänen ympärilleen ensihoitajien siirtäessä Simonin parit käytävälle. »Voitteko tulla mukaan?» yksi heistä kysyy Averyltä. Opettaja nyökkää ja seuraa heitä huoneesta, jonne jää vain pari totaalisen järkyttynyttä opettajaa ja me neljä, jotka aloitimme jälki-istunnon Simonin kanssa.

Vain viisitoista minuuttia sitten, veikkaisin, mutta aikaa tuntuu kuluneen tunteja.

»Onko hän nyt kunnossa?» Addy kysyy tukahtuneella äänellä. Bronwyn puristaa kännykkää kämmentensä välissä kuin rukouksessa. Nate seisoo kädet lanteilla ja tuijottaa ovea, josta alkaa valua lisää opettajia ja opiskelijoita.

»Minulla on vähän sellainen kutina, että ei ole», hän sanoo.

**VIISI NUORTA
JÄÄ JÄLKI-ISTUNTOON.
VAIN NELJÄ SELVIÄÄ
SIITÄ HENGISSÄ.**

*Yksi meistä valehtelee pitää lukijansa kiehtovassa
piinassa alusta loppuun. Teos ampaisi heti ilmestyttyään
New York Timesin Bestseller-listalle.*

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-43108-5